

## ОТЕЧЕСТВЕН ПРАЗНИК

По улицата вървеше моят стар приятел пенсионерът Доверчинов, бързаше унесено и току махаше с ръка и си говореше нещо сам на себе си. Джобовете му бяха пълни с вестници.

Ай, бедният Доверчинов, какво ли му се е случило? Такъв добър човек, такъв чудесен българин, поклонник на нашите писатели, горд, че всички познава и щастлив, че има възможност често-често да им изказва искрените си уважения. С непристорена радост той се покланяше пред всеки талант, четеше непрекъснато нашата изящна литература, възхищаваше се от всяка талантлива проява и в разговори цитираше знаменити мисли от наши автори.

Като ме видя, той се сепна, спря се, после бързо-бързо се упъти към мене със свойствената си блага и някакси виновна гримаса на лицето. След като извади вестниците от джобовете си и като отвори широко ръце, развика се.

— Стой, драги. . . чакай. . . чакай и ми помогни да дойда на себе си. Чете ли днешните вестници? Ето. гледай!